

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. C.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2016, čj. KUOK 39618/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 5. 12. 2017, čj. 65 A 51/2016-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Olomouce rozhodnutím ze dne 13. 1. 2016, čj. SMOL/008663/2016/ OARMV/DPD/Pri, shledal žalobce odpovědným za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť žalobce porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, protože „jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Peugeot, registrační značky X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 14. ledna 2015, min. v době od cca 12:00 hod. do 12:10 hod. v Olomouci na ulici Dobnerova neznámý pachatel v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. neoprávněně stál osobním motorovým

vozidlem tovární značky Peugeot, registrační značky X v úseku platnosti svislé dopravní značky B 29 „Zákaz stání“.“ a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný shora specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Opakovat důvody, pro něž krajský soud shledal žalobní argumentaci za lichou, netřeba, neboť odůvodnění rozsudku je Nejvyššímu správnímu soudu a nepochybně i žalobci známo; postačí proto na rozsudek krajského soudu odkázat.

II. Argumenty kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Ani opakování kasačních námitek není nezbytné. Nejvyšší správní soud nepovažuje za přínosné znovu uvádět, co stěžovatel ku své obraně použil; jím uplatněné kasační námitky vypořádává v další části tohoto rozsudku. Nyní dostačuje stručně připomenout klíčové stěžovatelem uplatněné výhrady.

[4] Stěžovatel brojil proti vymezení místa spáchání protiprávního jednání; proti tomu, že nebylo prokázáno, že vozidlo stálo v úseku platnosti dopravní značky B 29; proti nekonání ústního jednání; bylo by podle něj korektní, kdyby krajský soud řízení přerušil, neboť před Ústavním soudem probíhalo řízení sp. zn. Pl. ÚS 15/16, jehož předmětem bylo posouzení ústavní konformity skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, jakož i povinnosti podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu; totéž stěžovatel požaduje i v řízení před Nejvyšším správním soudem.

[5] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[8] Ke kasační námitce, podle níž krajský soud nesprávně posoudil vymezení místa protiprávního jednání správními orgány, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v průběhu správního ani soudního řízení nenamítl, že jím provozované vozidlo stálo mimo úsek platnosti dopravní značky B 29 „Zákaz stání“. Brojil pouze proti formulaci výroku správního rozhodnutí; formulaci *„v Olomouci na ulici Dobnerova (...) v úseku platnosti dopravní značky B 29 „Zákaz stání“.*“ považoval za nedostatečnou.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud se v nyní souzeném případě plně ztotožňuje s krajským soudem v závěru, podle kterého byla specifikace místa spáchání správního deliktu dostatečná. Z citovaného výroku je patrné nejen to, že vozidlo stálo v Olomouci na ulici Dobnerova, ale právě i to, že k zaparkování došlo v místě, na které se vztahoval zákaz plynoucí ze zákazové dopravní značky B 29 „Zákaz stání“. Skutkové okolnosti spáchaného správního deliktu provozovatele vozidla byly výrokem správního rozhodnutí vyznačeny dostačujícím způsobem. I v nyní souzeném případě tak platí, že dostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 114/2016-46, ze dne 28. 6. 2017, čj. 6 As 310/2016-54, ze dne 28. 2. 2018, čj. 1 As 192/2017-36, ze dne 28. 2. 2018, čj. 1 As 222/2017-45).

[10] Závěry řízení vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 2 As 111/2015-42, na které stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval, nelze na nyní souzenou věc aplikovat; v tehdejší řízení nebylo z výroku správního rozhodnutí zřejmé, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, v důsledku čehož nešlo posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo parkování zpoplatněno či nikoliv (v ulici se nacházela jak placená místa k parkování, tak místa neplacená). Zároveň zdejší soud neshledal důvod pro postoupení věci rozšířenému senátu, jak navrhoval stěžovatel. Nelze totiž přehlížet rozdílné okolnosti, které vydání rozsudků ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42, a ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 114/2016-46, předcházely a přijaté závěry bez přihlédnutí právě k těmto okolnostem srovnávat.

[11] Podle stěžovatele nebylo prokázáno, že vozidlo stálo v úseku platnosti dopravní značky B 29 „Zákaz stání“, protože na fotografii ve správním spise není současně zachyceno stěžovatelovo vozidlo a tato dopravní značka. Tato námitka není důvodná, neboť fotodokumentace ve správním spise zahrnuje i fotografii, na které je současně zřetelně viditelná dopravní značka B 29 „Zákaz stání“ a stěžovatelovo vozidlo. Správní orgány tak vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a ústní jednání nemusely nezbytně nařizovat.

[12] Plénium Ústavního soudu nálezem ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, zamítlo návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. června 2017. Již proto stěžovatelem tvrzený důvod pro přerušení řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu odpadl.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu

nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. dubna 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu